

У Новоме Саду 10. јуна 1885.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг

ПИТАЈУ НАС . . .

Питају нас : ко сте ви ?

Ми смо синци српска рода,
Пријатељи слоге, мира,
Лојалници без ласкања,
Патриоте без визира.
Ми смо свесни својих права,
Ми смо сити многих јада,
А из наших тешких рана
Провирију клице нада.
Ми смо млади топлим чувством;
Ми смо стари са ускуством.

Питају нас : шта сте ви ?

Ево ми смо протест живи
Против сваких пута криви.
Ми смо зрачак, који грије;
Ми смо срце, које бије.
Ми смо лађа, која плочи
По таласи, на ветрови,
Сиренски јој гласак прети, —
Ал на крми дух је свети.
Ми смо поток бистра врела;
Ми смо израз рода цела.

Питају нас : где сте ви ?

Кад не знате: ево ми смо
На бедему своје свести.
Ми смо тамо где нас сваки
Правопутник може срести.
Ми смо давно на мукама,
Па смо за то на окупу,
Под заставом својом старом,
Течевину бранећ скупу.
Овај час. смо баш на збору
Удружени у Сомбору.

Питају нас : шта желимо ?

Не желимо ништа туђе.
Ми желимо бити своји.
И од наших права свети
Црна авет да с' не гоји.
Ми ћемо се док смо живи
Опирати чами, тами;
А на пољу чисто нашем,
Ту желимо сејат' сами
И наша ће молба стићи
До престоља престолника:
„Верни смо ти увек били, —
Избави нас издајника!“

Шетња по Сомбору.

Куд сва браћа, ту ће и „Стармали.“ Сомборски одбор за дочек гостију припремио је до душе 40 кола, па би се могли Сомбором и возати, а могли би се баш и молити богу, да услиша молитву наших клерикала, и онда би нас у Сомбору — однео ђаво. Ал ми ћемо најбоље по старом.

Осим нас се по Сомбор данас и онако нико не шета. Сваки то има посла око припреме за конференцију, цео Сомбор је један велики одбор па и сами су облади у том одбору, те морају да расхлађују ваздух и да поливају пут, како би било мање прашине. Идући Видовдан проћи ће у Сомбору без — Косова. Истина биће тамо заступљена и Чалма, али чалма ће бити уз нас, те још како уз нас. „Митра“ ће бити заступљена у дичној „Митровици“, а ако узбуди на збору имао „двор“ кашике, то неће бити данашњи патријаршески двор, него Двор костажничког среза. О „Калуђереву“ нећемо ни да говоримо, јер Калуђерево неће бити с данашњим калуђерима. . . . Иначе ће Сомбор изгледати сасвим друкчиј, но до сад. Ви познајете Сомбор са вармењом, парком, препарандијом, и т. д., али ће на Видовдан бити у Сомбору и Шаренград и Острово и Гај, и Кула и Бела Црква и Црвена Црква биће Нови Сад, па чак и Река, а тога иначе нема у Сомбору.

Да не би могли сомборском збору да забаве, побринуло се и за — забаве.

У суботу у вече биће свирање, затим ће сви ране узети на банкету, а за сутра дан у недељу, заказано је и грање. Ту ће учествовати и грање, јер ће све то бити у башти. Као што видите, све је тачно, да не може боље бити.

Одушевљење свугде у народу ври кључа, те ће

ПОДЛИСТАК

Извукао је лутрију.

— Хумореска. —

Од како је света и века увек се људи разликовали један од другог по особинама и другим спољним или унутарњим знацима, а и стара пословица вели: „Колико људи, толико ђуди.“ Дакле људство се делило на категорије. Тако је и данас, па особито данас, кад сви знамо колико имаде силних партаја на политичном пољу, а то све с тога, што: Quot capites tot sententiae! Па те силне навике — нећу да их назовем страстима — обузеше све људство.

Сваки без разлике има по коју навигу, које се тешко може да опрости. Тако н. пр. један врло радо гледа у таваницу, разуме се са пуном чашом у руци, те тиме вецба своје вратне мишиће; неки ужасно мрзе на револуцију, а особито на ону у трбуху; неки се брзо заљубљују у црвену или другу коју стрвину, хоћу рећи кеца (Aas) а неки, тежећи да лаким начином до новца дођу, сецују на лутрију па шат је „извуку!“

Међу ове пунонадежне а празнокесе људе спада и јунак ове наше приповеције, мој добар пријатељ и енадало — Опрости! — Созонтије Надрњачки. Није

према томе оно, што се у Сомбору закључи, да закључа врата сваком даљем злу.

Ми смо уверени, да ће оно неколико људи, који се са сомборским збором не слажу, пробати да слажу, те ће у „Турском Народу“ и „Лажјем Добу“ изаћи наслаган оваки извештај:

„Пошто Његова Светлост Герман није ни закључио ни дозволио да се ове године прослави Видовдан, то Видовдана није ни било. А кад није било Видовдана, није могло бити ни збора тога дана.

У званичном мађарским језиком штампаном, земљипису, налази се само Zombor, а нигде Сомбор, нема дакле ни Сомбора.

Његова преузвишеност министар Тиса задао је једном своју реч у сабору, да у Угарској има само Мађара, те према томе не може бити неке српске странке. А кад нема Срба, нема Сомбора, а ове године није било ни нарочито дозвољеног Видовдана, онда то је јасно, да српско народна слободоумна странка није могла у Сомбору држати о Видовдну збор. Који друкчије веле, ти иду на то, да наш народ слажу и оману.“

Ал да, мал нисам заборавио. Ђурковић је написао у бечкој „Преси“ чланак у коме вели да су конференције у Загребу и Сомбору испале врло питомо. Дакле је била већ и сомборска конференција! ? Ту је „сомборску конференцију“ одржао на сваки начин Ђурковић дегод у Бечу. Само што закључак те Ђурковиће „Сомборске“ конференције није био баш питом, јер он у истом чланку, позива и угарске и хрватске власти, да стану „српској народној слободоумној странци“ и њеним једномишљеницима на пут.

Боже мој кад би само знали, зашто се г. Ђурковић моли, да му се помоћу жандара изради посланич-

прошао ни један „Ziehung“ а да брат Созонтије није „сецовао.“

Чудновато је то уживање, које само сиромашни људи имају; јер тима треба много новаца „ал ома.“ Богатији ће ретко мећати у лутрију; јер од њих сваки обично вели: „Лутрија је у леђи!“

Ал нада, нада, та мами људе на много што шта, док га не обмане!

Неморам дакле ни рећи, дал' је Созонтије богат; јер ће сваки без сумње погодити, да је сиромачко црквени миш — а лењ к'о враг.

Кад би га човек видио, неби дао за њега ни лулу дувана, ал кад проговори, онда се и најозбиљнија уста насмејати морају; а знао је говор збркати тако, да се тешко може ко разазнати.

Осим те слабости да сецује имао је још једну. Као добар забављач у женском друштву, каже се и: „мокер,“ заљубљивао се врло често. Љубавник је био ванредан. О својој премилој мислио је и дан и ноћ док ју не изгустира; онда као „благонадежни“ јуноша тражи другу драгу. Њега се мало или управо нимало није тицало дал и она њега воли; јер вели, пола је готово, ја њу волим, још она мене па ето ђаво!

Као што ништа није вечито тако и та парав не-

ко место за карловачки сабор. Та њему бар није те-
шко да напише чланак у „Преси“, како је одржан
српски народни црквени сабор још пре две недеље;
да је тај сабор био питом као „сомборска конферен-
ција,“ и да је главни јунак и мудрац тог сабора био
главом — Ђурковић. **Ө.**

У ш т и п ц и.

Шта да кажемо у погледу Нанчићеве осуде? —
О суде!

У парници Нанчићевој играла је и мађарска по-
језија улогу. Кад поротници чуше да је оптуженик
— Рац, они одма направеше слик те изрекоше —
Вац. Е кад уму људи; шта ћете им.

Дали опадамо бројно? По рескрипту било
је до сад у Вацу 4 православне душе. Сад има 5. За
кратко време умножисмо се дакле у оној општини са
25 процената. Ако ово „нагло напредовање“
Срба у Угарској и даље устраје, неће нам бити више
свима места, те ћемо се канда морати селити.

„Наше Горе Лист“ слаже се са сомборским збо-
ром „у главном.“ Али вели, не слаже се „у узроку.“
По биће да се оно не слаже у — посљедицама, т. ј.
са вероватним одлукама тога збора.

Читамо о неком залуталом писму Панте Попо-
вића. Сад да нам је само знати, ко је више залутао:
писмо или брат Панта?

У залуталом писму пита брат Панта: „Може ли

остаде му верна пратилица. Променио је доцније нарав.
Наступише озбиљнији часи за њега. Хоће да се — жени!

Помислио је у себи, сад хоћу да се стално у једну
заљубим а ове досадање „под купус.“

Не беше за дуго а његово срце осети љубав где
куца на врати и врата јој се широм отворише. Заљубио
се смртно!

Али и изабра девојку најлепшу а и богату, а он
гоља, који слободно може певати:

„Прош јесам, ирошки се владам,
Ручам шљива, ужинам бундева
А вечерам барени кромпира.“

Није био кицош — јер није могао. Носио је увек
једно одело, као што он вели „из начела.“ Но на част
му такво начело, које је из морања, кад:

„У чем спава у том и шпацира;“

а момак тражи најлепшу девојку, та да:

„Кад шпацира девојку избира
Он изабра што најлепше има
А на ружну неће ни да гледи.“

Обично се каже да „најгори медвед најлепшу јабуку
поједе,“ тако и он; ал што ти је враголан, ма не био леп
ни угледан, омет ће се девојке пре у њега заљубити, него
у каквог лепушкатог фићфирића, који се у друштву не
зна наћи. Он беше сретан, волеле су га девојке; но не

бити поп човек? Но канда би боље било кад би се
питао: „Може ли човек (као што је он) бити поп?“

У Угарској су израчунали, да је и онај лист
„дневни“, који излази шест пута недељно. Угарска
недеља има дакле 6 дана: понедељник, уторник, среда,
четвртак, петак и субота. — А недеља? Ал већ то
се и онако не мора славити.

Кад се „Застави“ рачуна недеља у 6 дана, мо-
лимо да се тако рачуна и њеном затвореном сауред-
нику. Кад одседи 52 пута по 6 дана у Вацу онда
молимо нека га пусте кући. Кад сте позвани господо
да делите правду, делите је у свакој прилици једнако.

Т.

Гледстон даје кад кад писати у француски „Жур-
нал де Деба;“ српски Гледстон (п. П. п. П.) неће да
заостане, те пише у Журнал де „Д о б а“.

—ца.

Нешто о женама.

У некоме друштву
Рече неки бена,
Како Турци држе,
Колко хоће жена.

А Гавра ће њему:
Ох, жалим их, мани,
Имам једну — и та
Баш да ме сарани!

М. Ј.

тако, да су се заљубиле, него што их је забављао својим
досеткама; али једна и то учини. Срце је љаво, не зна
куд ће натрчати, она би га зауставила али оно већ беше
Созонтијево, а то беше ћерка највећег ципије у месту Стеве
Вртипрашког.

Да је од куд знао баћа-Стева за невину љубав своје
миле јединице, знам, да би јој све предње зубе избио. И
она је знала, да би тако било али шта ће, отело срце
мах, па ни мик даље!

Волели се, љубили се али без наде, док једном не
паде на ум Созонтију шта да ради, те рече једном, кад
се састадоше на ћошку код Станићевих суваја, Насти:
(тако јој беше име)

„Мила моја! Ја видим, да овака љубав не вреди
ништа без наде, да ће се једном наша срца састати за на-
век. При садањем стању то никад не би могло бити, него
ја сам нешто смислио, па ако то не испадне за руком,
онда се само можемо надати да ћемо се тамо горе са-
стати.“ Кад је то рекао, тужно погледи на Насту, а овој
се показаше две бисер-сузе у очима.

„А шта си наумио, премили мој?“

„То ти нећу казати, него одмах идем да покушам!
Збогом голунице!“

Фира. Какви су то људи у Енглеској, што се зову „Тори?“

Спира. То су племићи и конзервативци. Ти су сад дошли на владу.

Фира. А зашто су баш они дошли на владу?

Спира. На дипломатској њиви сад нема много посла, — за то ће да се та њива мало натори,

— а Гледстон ће међу тим да се мало одмори.

Фира. Јеси ли чуо блатну вест из Загреба?

Спира. Какву?

Фира. Фирму и стан уредништва „Србобрана“ замазали су неки дан блатом.

Спира. Тако ти је то мој ћиро. Кад су они у невољи онда вичу: „Брат с братом.“ — А кад би нама требало помоћи онда се одзива брат с блатом.

П у с л и ц е.

⊕. Питали једног нотабилитетлију хоће ли ићи у Сомбор? Он одговори да не може. „А за што?“ — Морам остати код куће, да чувам четврту тачку киндског програма.

+ „Турски Марод“ је досада већ свакога, који му је далеко, назвао пијаницом. А сад, кад би требало да изда једну велику сведоџбу пијанства, сад му нестало бланкета.

△. Има људи, који пију на рате. Кад се истро-

ши свака друга рата. — онда остаје још само де-спе-рата.

*. „Наше Доба“ хоће баш да натера Абуказема да се лати свога старог пера и старог места. (То је прва паметна намера, коју смо од „Нашег Доба“ доживили).

⊞ Даклем пештанска порота изабра нашег Лазу Нанчића једногласно за послајика у Вац. Тиме се почело изборно кретање. Научимо се и ми нешто од Пештанаца. Бирајмо и ми ваљане људе и то једногласно.

×. Кад је Анђелић метуо руку на леђа, да је поп Панта онде пољуби, онда је тек поп Пант дунула мисао у главу: „друкчије нисам требао никад радити, не требам ни сад, нити ћу требати икад.“

⊙. Од како је Ђурковић почео српски писати, ушле су у моду речи: „олош“ и „мизерабилитет.“ Те се речи на примају нигде, за то ће остати залељене на „Њиховом Добу.“

Милостивост.

Милостива госпођа. Иди, Андрија, часком у апотеку, па ми купи ону моју помаду, што мажем лице. Апотекар већ зна.

Андрија. А зар то мора баш сад бити! — На пољу је така цича и мећава, да човек ни цето не би истерао.

Милостива. О за бога, Андрија, та ти ниси цето.

„Немарим, ал не верујем, да ће што бити,“ рече Созонтије.

„Ви читајте из новина, а ја ћу гледати решконту!“

„Добро,“ рече крчмарица. „Слушајте!

38!

„Ни нали,“ повикне Созонтије!

59!

„Једна је ту! Бар ми није жао, једна је изашла.“

48!

„Нема ништа!“

„Чекајте за Бога још су две овде! Чујте само!“

17!

„Егле чуда амбо! Ако ме не варате?“

„А што да вас варам, ево гледајте, али ону ћу пету да сакријем.“

„Гле заиста!“ рече кад је видио!

„Чујте даље!“

74! рече отежући крчмарица.

„Ко бајаги, да се Вљси не сете, да сте ви прво видели решконту, па лако је тако говорити.“

„Нисам, поштења ми; клепа се крчмарица. „Ево да видите!“

Уверише се сви!

Е сад можете мислити, како је Созонтије од радости

Руковаше се и растадоше се, а све се освртаху једно за другим.

Она оде кући, размишљајући шта ће Созонтије урадити, а унапред се радовала да ће добро бити; јер њему, да не испадне за руком не би ником могло.

Он оде у биртију да попије шољу кафе. После тога крене се у шетњу, но још није добро савио за ћошак а бирташица га виче натраг. Врати се натраг а знао је напред шта ће бити.

„Што сте ме викали?“ запита бирташицу.

„Та ето вам ваше терно испало. Ха, ха, ха,“ поче да се смеје.

„Да сам знао, да ме за то вичете, баш се не бих вратио. То сам бар сигуран, да нисам добио. А где сте нашли решконту?“

„Баш овде, где сте ви седели, мора да сте је сарупцем извадили. А зар се тако чувају тако скупоцене ствари?“ смејала се крчмарица.

„Како много вреде, тако се и чувају,“ рече Созонтије чинећи се од свега невешт.

„Кад је „Ziehung“ и где?“ запита крчмарица. „Ево новина од недеље, ту су нумере од Темишвара.“

„Па и ово је за Темишвар „сецовано“ рече Созонтије.

„Хајдете да „густирамо!“

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Шта је чије.

Кад је бог делио век, искупе се све животиње, а пред њима човек, и бог рече човеку: „ти ћеш се звати човек, бићеш краљ на земљи, све ће ти бити потчињено, уживаћеш све красоте и милине земаљске и живићеш тридесет година.“ Човек се размисли у себи на рече: бити краљ, уживати све милине овога света, живити тридесет година — врло је кратко време одмерено.

За човеком дође магарац а бог му рече: „Ти ћеш се звати магарац, целог ћеш века теглити путуње, Мџлци ће те спевати, јешћеш чкаљ, дикицу и сув коров, бићеш свима предмет поруге и исмевања; али живи ћеш петдесет година.“

Магарац помисли: дакле целог века никаква добра не доживити, а петдесет година живити — рече: Боже! много си ми века одрисио. Човек ће на то: дај мени, боже, полак, -- и он му по својој милости даде.

За магарацем дође пас. Ти ћеш се звати кѣр, целог ћеш века бити човеку веран, не смеш се од куће маћи, мораш га и дању и ноћу чувати и будан бити, мораш и на саму месечеву сенку лајати, јешћеш отрушницу и глодати кости; а живи ћеш двадесет година. Кѣр прогунђа: целог века неспавати, морати лајати, хтео не хтео, а притом кости глодати — рече: много ми је, боже, двадесет година. Е, кад је њему много, дај мени половину; рече лакоом човек, и бог му и то даде.

Сад дође ред на мајмуна. Бог му рече: „Ти ћеш се звати мајмун, би ћеш налик на човека, ал ћеш ићи на четир ноге, и служићеш за подсмех и шалу; живићеш 50 година. Мајмун на то одговори: то је боже, много за мене, а човек брже боље: па дај,

скакао а она се једи сирота, што није прво гледала новине и решконту, па онда, да га је викала. А већ што би он видео решконту, нек завеже.

По целом селу се раструбио глас, да је Созонтије направио терно на 4 ф. 40 новчића. Добиће неки 19.000 ф. а вр.

Ни о ком другом не беше разговор до о Созонтију. Где год га когод сретне пита га, јел истина, а он само вели: „ове нумере на решконтима изашле су.“

Већ је чуо и баћа-Стева, те пошље по Созонтија.

Овај дође! Кад га угледа баћа-Стева а њему срце заиграло од милине те ће рећи:

„Море момче, а што се не даш видети, никад те нема код мене, немој море избегавати друштво, та ти знаш, да ја водем младе људе, па се чисто и ја с њима подмладим.“

„Право да вам речем увек сам се устручавао, да к вама, као богаташу дођем, та куд сам и пристао ја у друштва?“

„Ко бајаги, ти мислиш, да се није чуло, да си ти добио на лутрији, па си сад најбогатији у месту. Видиш синко, кад ти је Бог дао срећу сад треба одмах, да се ожеваш, јер овако живећи може човек и милијуне страћити; него дед ти нађи прилику добру, па отвори радњу, па да те види Бог.“

„Нашао сам ја већ, али шта ми вреди, кад ју отац неће за мене сиромашка дати!“

боже, мени мало и од његових година, и бог му жељу испуни.

Тако и јесте: до тридесет година живи човек као бубрег у лоју, од тога доба ради као магарац, а после чува крваво стечено и зарађено као кѣр; кад остари, а он се мајмунише, подети се, и — није ни зашто.

Б.

Проба пера.

СХІ.

Si duo faciunt idem. . . .

Кад двоје исто чине
Није свеједно.
Примером то доказат'
Можда је вредно.

Кад попа водом крсти:
Тајна је света.
Кад крчмар водом крсти:
Тајна је клета.

Кад нам куварка кува
Попару — браво!
Кад министар то чини:
Одн'о га ђаво!

Кад мораш сам да с' браниш:
Можда је гупо.
Кад то адвокат чини.
Здраво је скупо.

Кад жена сукњу носи:
Свак радо гледи.
Кад муж то исто чини:
Трагикомеди'!

„Реци само која је, а ја би волео видети тог оца, који неби хтео своју ћерку уређити и дати за тако ваљаног младића као што си ти?“

„Смем-ли бити искрен?“ упита радосно Созонтије.

„А зашто, да не? Та ја сам свагда пријатељ младим ал ваљаним људима.

„Е па кад је тако, онда сам слободан у вас запросити вашу гђцу ћерку. Искрено да вам кажем, ја је волим.“

„Синко! Немој да мислиш, да ћу ти је зато обећати, што си добио те неколке хиљаде, не, него да си и пре дошао и онда би ти ју дао; јер сам поштовалац младих ал ваљаних људи. Нека ти је сретно! Па од сад ми буди што чешћи гост. Буди и данас о ручку мој гост.“

Созонтије се захваљивао, али овај ни да чује, та, да таку прилику не мож' сваки дан наћи.

О ручку се све већ знало шта је. Наста је све играла од радости а боме и баћа-Стева све је сукао брке од милине.

О ручку удесише да сватови буду у недељу, да се не би одуговлачила ствар. Добиће „диншпезацију.“ Созонтије је једва дочекао а баћа-Стева је опет радостан што неће Созонтије имати времена за предомишљавање.

Од тог доба је сваки дан одлазио Созонтије Насти.

Дан по дан па ето и недеље. Добили су диншпезацију и тако се венчаше. Није скоро било таквих сватова. Созонтије се бадио у црн фрак па ко је ко он.

Кад Роза чардаш игра:
Милина ј' глати.
Кад Милка друго не зна.
Јадна јој мати.
Кад змија прахом пузи:
Не уме друкче.
Кад човек исто чини:
Карактер пуче.
Кад прави песник пева.:
Знаш песма да је.
А ја кад песму створим:
Крпарија је.

СХII.

Noscitur ex sociis.

А. С ким се дружиш?
Б. „Н и с к и м.“
А. Доста ми је, — знам:
Н и з а к с и и с а м.

СХIII.

„Материно злато.“

Отишао Пера, —
Свима је познато,
Отиш'о да проси
Материно злато.

Али нуто јада,
Цинцарица седа
Ћерку би му дала,
Али злато не да.

Г—Д—Н.

А н е г д о т е.

Пренагљена здравица. Гроф Х. давао једном свечану вечеру на својем добру, па издао заповест, да се учитељ са својим ђацима постави на двориште, и кад чује куцање чаша, да сва деца узвикну: „И целу породицу!“ На несрећу спотаче се слуга, који је носио чаше — чаше му попадаше на под. Гроф разјарен узвикне се на њега: „Нека те ђаво носи?“ Учитељ, мислећи да је здравица изречена, викне са својим: И целу грофову породицу!“

Ако да бог здравља. Купио човек гробницу, те је показује своме пријатељу. Ето надам се, да ћемо и ја и цела моја породица ту оставити кости, само ако нас бог — поживи.

Газда Павко.

— Петефи. —

I

Газда Павко! куд се журиш тако!
У крчму ћеш? — У крчму да како!
Жена ме је наједила здраво.
Не било је! однео је ђаво!
Срећа њена, што одох од куће!
Да не одох, дошло би до туче,
Језик би јој ишчукао таде,
Јер викати на ме не престаде.

Сплеткашита воли му служавка!
Она вели по селу за Павка:
Из куће га овога вечера
Бесна жена избади, отера.

Веселе прође а већ се по селу говорило, како је Созонтије преварио свог пунца и сви се радоваху, што је таког кир-Јању као што је баћа-Стева преварио.

Не потраје за дуго а већ и баћа-Стева знађаше за то, али не хте веровати.

Једнога дана рећи ће своме зету. „Што не подигнеш новац?“

Какав новац? запита Созонтије.

Па то терно што си добио.

Извукао сам ја то терно.

Па где је?

Ено га код куће, где пере кошуље.

Па што си се фалио да си терно добио?

Ја нисам, него ви сте ми то говорили, а друго ја сам вам казао да сам сиром; по ви не хтедoste веровати.

А у осталом, драги тато, терно је ваљана жена, као што је моја, а новац што ми је донела, тај смо добро употребили и будите уверени, да ћу и вас задовољити.

Неће ваше име не стати, прво унуче мора бити на вас налик и ваше име мора носити.

Ту се још дуго једио баћа-Стева а Созонтије се опрости и оде.

Дома га дочека Наста. И она је чула за превару, те га упита шта је с лутријом.

Та мани ме збогом и ти, сад сам извукао и од тате лутрију, а ако хоћеш да знаш шта је у ствари ево чуј:

„Онда кад сам ти рекао, да ћу покушати нешто, то је било то; а овако сам урадио: Сваки зна да ја „сецујем“ и то по више редова, тако да се ништа на решконтити непише осим бројеви од њине књиге, а тамо где треба да су нумере тамо је остало празно. Ја употребим ту прилику и чим сам видио у новина које су нумере изишле, напишем их на решконтиту и о доручку изгубим бајаги у кафани „код „златног бокала“ решконтиту. Крчмарица нађе и ту се увери, да су ти бројеви изашли и разтелалила по селу, а твој тата кир Стева чује, па мислећи, да сам постао богатим човеком тебе даде мени и тако сам ја ипак „извукао лутрију“ а и ти си задовољна?“

Јесам, али тата?

„И он мора бити задовољан; обећао сам му три реда око пећке унучади, који ће сви на њега наличити и први ће носити његово име

*

Он је добро прошао; јер се после са тастом измирио, а другом би могло баш пасирати да „извуче лутрију“ — ал на леђи.

У Б.

Иже Мисљетовић.

II.

Кад је десет ударило сати,
 Газда Павко, што попи, исплати,
 Па устаде, кући својој пође.
 Тешко жени! зло ли ће да прође! —
 Где, врати се, па пред крчму стаде!
 Газда Павко! шта ти на ум паде!
 Почела је викати ми жена —
 Викала је: била је бијена;
 Отиш'о сам, да не буде горе. —
 Не ће Павка видети до зоре!

Не мирује језична служавка!
 Сутра дан је велила за Павка:
 Од куће је морао отићи,
 Јер му жена не даде унићи.

Ив. М. Поповић.

Са села.

Дошао фићфирић из вароши у наше село, па је
 походио газдачку кућу С. Р. — Кад је мало поседио
 зашта ће

Фићфирић. А где је госпођица Тинка?

С. Р. Е, бога ми, она је сад у послу.

Фићфирић. А шта ради?

С. Р. Бави се око музике.

Фићфирић. Па то је красно. И ја сам љуби.ел
 музике. Па би ли смео и ја бити сведок њене вештине.

С. Р. Ако вам је по вољи — изволите са мном
 у шталу.

Фићфирић. У шталу!!!

С. Р. Па да — наша се крава зове Музика,
 јер се врло лепо даје мусту.

У Новоме Саду . . . !

У Новоме Саду,
 Пријатељи моји,
 На једном месту
 Написано стоји:

*„Чујте људи, ово
 Данас нешто ново,
 Да сам радњу с ивоом
 Баш сада основ'о.“*

*Који жели много
 А и чиста ишћа,
 Нек се јави Пери
 Од Брзаковића!“*

А ја велим, браво Перо,
 Ту је лена надња,
 Када коме првог дана
 Већ пропева радња.

М. Ј.

Досуда награда.

Досуђујући награде за хумореске које су биле у
 подлистку „Стармалог“ од бр. 1—12. гласала су ова
 гг. и овако:

Г. Васа Лукић у Вршцу: I. Копанье блага.“
 — II. „Дебели Јанко.“

Г. Свет. Замуровић у В. Кикинди: I. „Два ма-
 лера на мору љубави.“ — II. Зашто је
 Заплеталовић у сватовима плакао.“

Г. Перо Борић у Лијеvну: I. „Копанье бла-
 га.“ — II. „Дебели Јанко.“

Г. Лаз. Маринковић у Ботошу: „Копанье
 блага.“

Г. Стев. Алексић у Бихачу: I. „Лек од пу-
 шења.“ — II. „Турнир.“

Г. Ђорђе Мариновић у Бугојном: I „Дебели
 Јанко.“ — II. „Два малера.“

Г. Коста Каначки: I. „Дебели Јанко.“ —
 II. „Лек од пушења.“

Г. Фундук: I. „Дебели Јанко“ — II. За
 што је Заплеталовић ит. д.“

Г. Веселин Луна: I. „Дебели Јанко.“ —
 II. Зашто је Заплеталовић ит. д.“

Г. Душан Матић у Мољу: I. „Дебели Јанко“
 — II. „Копанье блага.“

Г. Димитр. Вучковић: I. „Два малера“
 — II. „Копанье блага.“

Г. Владим. пл. Нанчић: I. „Два малера.“
 — II. „Дебели Јанко.“

Г. Сима Т. Остојић: I. „Дебели Јанко. —
 II. „Два малера —.“

Г. Жив. Грујић у Вашихиду: I. „Дебели Јан-
 ко.“ — II. „Зашто је Заплеталовић —.“

Г. Будисављевић у Осеку: I. Дебели Јанко.“
 — II. „Турнир.“

Г. Ј. Миросављевић из Голубинаца: I. „Копан-
 ње блага.“ — II. „Два малера —.“

Г. Мита Николић: I. „Дебели Јанко.“ —
 II. „Копанье блага.“

Г. Марија Јојић из Мола: I. „Дебели Јан-
 ко.“ — II. „Два малера —.“

Г. Илија Билбија у Купресу: „Два малера.“
 Г. Бранко Токин у Вршцу: I. „Копанье бла-
 га.“ — II. „Дебели Јанко.“

Г. Стев. Токин у Вршцу: I. „Копанье бла-
 га.“ — II. „Дебели Јанко.“

Резултат:

Од 21 гласача гласало је седамнаест за шаљив-
 ви спев:

„Дебели Јанко.“

Тако овај спев добија прву награду.

После овога највише гласова (9) пало је на ху-
 мореску:

„Копанье блага.“

тима је овој хуморесци досуђена друга награда.

Издавањелство „Стармалог.“

Распис нових награда.

Овим расписујемо нове награде за хумореске и шаљиве спевове, које ће изићи у „Стармалом“ ове год. од бр. 13. до 24-ог.

Прва награда: 25 фр.

Други награда: 8 фр.

Награде ће досудити претплатници на „Стармали.“

Издавањство Стармалог.“

Све дужнике наше, којима су разасла- те нарочите карте и сада уз овај број цедуље као опомене, молимо да сваки свој дуг у најкраћем року подмирити изволи, како би се опростили не- престаних опомена и ми досаднога посла.

Администрација „Стармалог.“

Новије књиге,

послате уредништву на приказ.

Романи Милована Видаковића Љубомир у Јелисиуму или Светозар и Драгиња, морална повест. Књига прва. Издање српске књижаре браће М. Поповића у Новом Саду. 1885. Цена је 1 фор. 20 новч.

Кужне болести, од куда потичу, какве су, како се уклањају и негују, за шире читалачке кругове написао Др. Милац Јовановић. Београд краљевско-српска државна штампарија. 1884. Цена 50 новч.

Илустрована историја српског народа од најстари- јих времена до проглашења нове краљевине. За народ и школу Са 120 слика. Издаје Коста Мандровић. У Бечу, 1884—1885. Verlag v. Jos. A. Massanetz & Comp. in Wien. — Свеска 10, 11, 12, 13, 14 и 15. — Овим свескама до- вршено је ово дело и сада се може цело набавити. Цена је читавом делу 3 ф. или 7 дин. 50 пара; у платву круто повезано 3 ф. 60 н. или 9 динара. Наручбине прима свака књижара. А могу се и на издавача слати: Коста Мандро- вић, Wien, Landstrasse, Hauptstrasse № 22.

КЊИЖЕВНЕ ВЕСТИ.

Изашао је из штампе превод

ГЕТЕОВОГ „ФАУСТА“

ПРВИ ДЕО

и може се добити у овдашњим књижарама по 1 фор. а. вр.

Ко хоће да поручи више примерака, нека се обрати на штампарију А. Пајевића у Новом Саду. Књижарама се даје уобичајени рабат од 33¹/₂ процената.

Да је било на претплатницима, не би овај пре- вод никад угледао света, јер их се јавило 11, словом и писмом једанаест. Али се надам, да ће проћи овако боље, јер књига говори јасније него сам позив.

У Н. Саду 1. (13.) јуна 1885.

Милан Савић.

РАЛЕЌЕК

ЧЕШКИ ИЛУСТРОВАНИ ХУМОРИСТИЧКИ ЛИСТ
ГОДИНА XIII.

Издази у Прагу недељно једаред. Власници и издаваоци К. Крејџиќ и Р. Рокорну. — Годишња це- на 5 фр. — На по год. 2 фр. 50. — На три месеца 1 фр 25. —

Прво ц. кр. прив. Дунавско паробродско друштво.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа
од 15. марта

1885. до
даље наредбе.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ: (товарна лађа) уторником и петком увек после 7 сати у вече.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ и станице НА ТИ- СИ: Средом и недељом у 5¹/₂ сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: утор- ником, средом, петком и недељом у 5¹/₂ сах. после п.

Од НОВОГА САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: Средом, петком и недељом у 5¹/₂ сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЦАРИГРАД преко РУШ- ЧУКА-ВАРНЕ: Недељом у 5¹/₂ сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у БУДИМПЕШТУ: Сваки дан у 10³/₄ сах. пре подне.

Н. Сад. 12 марта (28 фебр.) 1885.

Агенција.

ОГЛАСИ.

НАЈВОЉИ
ПАПИР ЗА ЦИГАРЕТЕ
ЈЕ ПРАВИ

LE HOBBLON

ФРАНЦУСКИ ФАБРИКАТ
од **CAWLEY & HENRY** у Паризу.
Ваља се чувати од подражавања!

Само је онда овај папир за цигарете прави, ако је на сваком листу описак %
% Le Hobblon и ако ваки картон %
% има марку штитицу и сигнатуру.

500 FEUILLES
FORMAT FRANCAIS
CAWLEY & HENRY
FABRIQUE PARIS

Cawley & Henry
Proprietaires
DEUX FRERES
17 Rue Braquer a PARIS

Fac-Similé de l'Etiquette